

St.prp. nr. 44

(2003–2004)

Om samtykke til godkjennelse av beslutning i EØS-komiteen nr. 154/2003 av 7. november 2003 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning om betalinger på tvers av landegrensene i euro (euroforordningen)

*Tilråding fra Utenriksdepartementet av 19. mars 2004,
godkjent i statsråd samme dag.
(Regjeringen Bondevik II)*

1 Bakgrunn

EØS-komiteen vedtok 7. november 2003 å endre vedlegg XII (fri bevegelse av kapital) til EØS-avtalen til å omfatte Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2560/2001 av 19. desember 2001 om betalinger på tvers av landegrensene i euro (euroforordningen). Formålet med forordningen er å regulere gebyrer for betalinger på tvers av landegrensene i valutaen euro. Forordningen inneholder også bestemmelser om informasjonsplikt knyttet til gebyr for utenlandske og grensekryssende betalinger, samt bestemmelser om innrapporteringsplikt.

Ettersom gjennomføringen i norsk rett krever lovendring, ble beslutningen i EØS-komiteen tatt med forhold om samtykke fra Stortinget i samsvar med Grunnloven § 26 annet ledd, jf. EØS-avtalen artikkel 103.

Beslutningen i EØS-komiteen og Europaparlaments- og rådsforordning (EF) 2560/2001 i uoffisiell norsk oversettelse følger som trykte vedlegg til proposisjonen.

2 Nærmere om forordningen

Forordningen må ses i sammenheng med direktiv 97/5/EF om pengeoverføringer på tvers av landegrensene som ble vedtatt av EU i 1997. Direktivet gir bestemmelser for foretak som utfører betalingsoverføringer, om informasjonsplikt overfor kundene og til hvilken tid betalingsoverføringer skal være utført. Videre inneholder direktivet et forbud mot at det gjøres fradrag i det overførte beløp for kostnader hos betalingsmottakeren. Direktivet er inntatt i EØS-avtalen vedlegg IX (finansielle tjenester) og er gjennomført i norsk rett ved forskrift av 2. juni 1999 nr. 719 om betalingsoppdrag til og fra utlandet.

Formålet med direktiv 97/5/EF var å forbedre tjenestene knyttet til grensekryssende pengeoverføringer, og gjøre disse tjenestene mer effektive. Målet var å gjøre det mulig, særlig for forbrukere og små og mellomstore bedrifter, å gjennomføre pengeoverføringer på en hurtig, pålitelig og rimelig måte innenfor Fellesskapet. Direktivet inneholder imidlertid ingen bestemmelser om kostnadenes størrelse.

Forordning (EF) 2560/2001 skal sikre at det indre marked fungerer tilfredsstillende, samt å styrke tilliten til valutaen euro. Forordningen fast-

setter at gebyret for slike betalinger mellom medlemsstatene ikke kan være høyere enn gebyr for betalinger i euro som foretas innenfor en medlemsstat. Forordningen får anvendelse på grensekryssende betalinger i form av grensekryssende elektroniske betalingstransaksjoner, samt grensekryssende pengeoverføringer.

Det følger av forordningens forale punkt 9 at kunden bør kunne vurdere omkostningene forbundet med grensekryssende betalinger. Euroforordningen inneholder derfor bestemmelser om institusjonens informasjonsplikt i forhold til ulike typer av gebyrer. Institusjonen skal gi kunden skriftlige og lett forståelige opplysninger om gebyrene som kreves. Slike opplysninger skal gis på forhånd, og skal omfatte gebyr for både grensekryssende og innenlands betalinger.

Forordningen regulerer videre tiltak som skal gjøre det lettere for institusjonen å utføre grensekryssende betalinger bl.a. gjennom opplysninger om kundens IBAN-nummer og institusjonens BIC-nummer. IBAN-nummer er kundens internasjonale bankkontonummer. BIC-nummer er institusjonens identifikasjonsnummer. Dersom kunden ber om det, skal institusjonen opplyse om kundens IBAN-nummer og institusjonens BIC-nummer. Kunden på sin side skal på anmodning fra institusjonen opplyse om mottakers IBAN-nummer og mottakende institusjons BIC-nummer. Det åpnes i den forbindelse for at banken, dersom kunden ikke gir slike opplysninger, kan kreve ekstragebyr for transaksjonen. Slikt ekstragebyr skal institusjonen opplyse om.

For å gjøre det lettere for institusjonene å gjennomføre grensekryssende betalinger, pålegger forordningen også EU-statene å oppheve visse forpliktelser i nasjonal lovgivning. Dette gjelder for det første rapporteringsplikt i forbindelse med grensekryssende betalinger på inntil 12 500 euro til betalingsbalansestatistikken. Det legges til grunn at dette ikke gjelder nasjonale krav om rapportering av grensekryssende betaling der hovedhensikten er å fremme andre formål enn en god betalingsbalansestatistikk, som for eksempel kontrollhensyn.

I følge forordningen kan medlemsstater utenfor eurosone beslutte å utvide forordningens anvendelsesområde til også å gjelde den nasjonale valuta. Dersom en velger å la forordningen få anvendelse på nasjonal valuta, plikter også andre medlemsland å pålegge sine institusjoner å gjøre forordningens bestemmelser gjeldende på den nasjonale valutaen. Hvorvidt euroforordningen bør gjøres gjeldende for norske kroner, vil drøftes nær-

mere i forbindelse med gjennomføring av forordningen i norsk rett.

3 Avgjørelsen i EØS-komiteen

EØS-komiteen vedtok 7. november 2003 beslutning nr. 154/2003 om å endre vedlegg XII til EØS-avtalen til å omfatte Europaparlaments- og rådsforordning (EF) 2560/2001 om betalinger på tvers av landegrensene i euro. Beslutningen inneholder en innledning og fire artikler. I innledningen blir det vist til EØS-avtalen, og særlig artikkel 98, som gjør det mulig å endre vedleggene til avtalen gjennom beslutning i EØS-komiteen.

Artikkel 1 slår fast at nytt nr. 3 i vedlegg XII til avtalen skal lyde:

«32 001 R 2560: Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2560/2001 av 19. desember 2001 om betalinger i euro på tvers av landegrensene (EFT L 344 av 28.12.2001, s. 13).

Forordningens bestemmelser skal for denne avtales formål gjelde med følgende tilpasning:

Kredittinstitusjoner godkjent i Liechtenstein skal til 1. juli 2005 være fritatt for forpliktelsene fastsatt i forordningens artikkel 3.»

Artikkel 2 fastsetter at teksten til forordning (EF) nr. 2560/2001 på islandsk og norsk, som vil bli kunngjort i EØS-tillegget til Tidend for Den europeiske unionen, skal være gyldig.

Artikkel 3 slår fast at denne beslutningen trer i kraft 8. november 2003, forutsatt at EØS-komiteen har mottatt alle meddelelser etter avtalens artikkel 103 nr. 1.

Artikkel 4 fastslår at beslutningen i EØS-komiteen skal kunngjøres i EØS-avdelingen av og EØS-tillegg til Tidend for Den europeiske unionen.

4 Forholdet til norsk rett

Lov av 25. juni 1999 nr. 46 om finansavtaler og finansoppdrag (finansavtaleloven) regulerer avtaler og oppdrag om finansielle tjenester med finansinstitusjoner. Loven gjelder avtaler om finansielle tjenester som tilbys publikum av finansinstitusjoner og visse andre foretak. Dette gjelder for eksempel avtaler om innskudd, herunder betalings-tjenester, utlån og kausjon.

Finansavtaleloven § 9 tredje ledd gir hjemmel til å regulere pengeoverføringer over landegrensene. Med hjemmel i denne bestemmelsen er det gitt forskrift av 2. juni 1999 nr. 719 om betalingsoppdrag til og fra utlandet (betalingsoppdragforskriften), som gjennomfører direktiv 97/5/EF om

Om samtykke til godkjenning av beslutning i EØS-komiteen nr. 154/2003 av 7. november 2003 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning om betalinger på tvers av landegrensene i euro (euroforordningen)

pengeoverføringer på tvers av landegrensene. Forskriften gjelder imidlertid bare for selve pengeoverføringstjenestene, og regulerer ikke kostnadene ved slike overføringer.

Med hjemmel i lov 10. juni 1988 nr. 40 om finansieringsvirksomhet og finansinstitusjoner (finansieringsvirksomhetsloven) § 2–13 kan Kongen gi forskrifter om prisfastsetting og kostnadsbelastning for tjenester som ytes av finansinstitusjoner. Kompetansen er ved kgl.res. 10. juni 1988 nr. 457 delegert til Finansdepartementet. Det er ikke gitt forskrifter i medhold av denne bestemmelsen som regulerer prisfastsetting og kostnadsbelastning for grensekryssende betalinger.

Det finnes heller ikke andre bestemmelser som regulerer kostnadene ved slike grensekryssende overføringer i euro.

Gjennomføringen av forordningen i norsk rett vil derfor kreve lovendring.

Forordninger må gjennomføres i norsk rett som sådan, jf. EØS-avtalen artikkel 7 bokstav a). Det vil bli redegjort nærmere for de konkrete lovendringer som er nødvendige for å gjennomføre forordningen i en egen odelstingsproposisjon.

5 Økonomiske og administrative konsekvenser

Gjennomføringen av forordningen i norsk rett legger til rette for at norske banker kan delta i systemer som kan gi mer effektiv gjennomføring av grensekryssende transaksjoner i euro. Dette kan gi grunnlag for reduserte kostnader for bankene

forbundet med slike grensekryssende betalinger i euro. Prisen kundene må betale for slike transaksjoner vil etter omstendighetene også kunne bli redusert som følge av regulering av gebyrnivået.

Alle norske banker kan allerede i dag identifiseres ved BIC (Bank Identifier Code) og alle konti ved hjelp av IBAN (International Bank Account Number). Dette innebærer at en del av det praktiske arbeidet som involverer den enkelte bank allerede er gjennomført, slik at det ikke gjenstår store kostnader forbundet med slik omlegging.

6 Konklusjon og tilråding

Finansdepartementet tilrår godkjenning av forordning (EF) 2560/2001 om betalinger på tvers av landegrensene i euro. Utenriksdepartementet slutter seg til dette.

Utenriksdepartementet

tilrår:

At Deres Majestet godkjenner og skriver under et framlagt forslag til proposisjon til Stortinget om samtykke til godkjenning av beslutning i EØS-komiteen nr. 154/2003 av 7. november 2003 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning om betalinger på tvers av landegrensene i euro (euroforordningen).

Vi HARALD, Norges Konge,

stadfester:

Stortinget blir bedt om å gjøre vedtak om samtykke til godkjenning av beslutning i EØS-komiteen nr. 154/2003 av 7. november 2003 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordningen om betalinger på tvers av landegrensene i euro (euroforordningen), i samsvar med et vedlagt forslag.

Om samtykke til godkjenning av beslutning i EØS-komiteen nr. 154/2003 av 7. november 2003 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning om betalinger på tvers av landegrensene i euro (euroforordningen)

Forslag

til vedtak om samtykke til godkjenning av beslutning i EØS-komiteen nr. 154/2003 av 7. november 2003 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordningen om betalinger på tvers av landegrensene i euro (euroforordningen)

I

Stortinget samtykker til godkjenning av beslutning i EØS-komiteen nr. 154/2003 av 7. november

2003 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordningen om betalinger på tvers av landegrensene i euro (euroforordningen).

Vedlegg 1

EØS-komiteens beslutning nr. 154/2003 av 7. november 2003 om endring av EØS-avtalens vedlegg XII (Fri bevegelighet for kapital)

EØS-KOMITEEN HAR –

under henvisning til avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, endret ved protokollen om justering av avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, heretter kalt «avtalen», særlig artikkel 98, og

på følgende bakgrunn:

1. Avtalens vedlegg XII er endret ved EØS-komiteens beslutning nr. 48/2003 av 16. mai 2003¹.
2. Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2560/2001 av 19. desember 2001 om betalinger i euro på tvers av landegrensene², skal innlemmes i avtalen –

BESLUTTET FØLGENDE:

Artikkel 1

I avtalens vedlegg XII etter nr. 2 (europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/35/EF) skal nytt nr. 3 lyde:

- «3. **32 001 R 2560:** Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2560/2001 av 19. desember 2001 om betalinger i euro på tvers av landegrensene (EFT L 344 av 28.12.2001, s. 13).

Forordningens bestemmelser skal for denne avtales formål gjelde med følgende tilpasning:

Kredittinstitusjoner godkjent i Liechtenstein skal til 1. juli 2005 være fritatt for forpliktelsene fastsatt i forordningens artikkel 3.»

Artikkel 2

Teksten til forordning (EF) nr. 2560/2001 på islandsk og norsk, som vil bli kunngjort i EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende*, skal gis gyldighet.

Artikkel 3

Denne beslutning trer i kraft 8. november 2003, forutsatt at EØS-komiteen har mottatt alle meddelelser etter avtalens artikkel 103 nr. 1³.

Artikkel 4

Denne beslutning skal kunngjøres i EØS-avdelingen av og EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende*.

Utferdiget i Brussel, 7. november 2003.

*For EØS-komiteen
Formann*

Prins Nikolaus von Liechtenstein

EØS-komiteens sekretærer

Ø. Hovdkinn

M. Brinkmann

¹ EUT L 193 av 31.7.2003, s. 20, og EØS-tillegget til EUT nr. 39 av 31.7.2003, s. 14.

² EFT L 344 av 28.12.2001, s. 13.

³ Forfatningsrettslige krav angitt.

Vedlegg 2

Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2560/2001 av 19. desember 2001 om betalinger i euro på tvers av landegrensene

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR –

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap, særlig artikkel 95 nr. 1,

under henvisning til forslag fra Kommisjonen¹,

under henvisning til uttalelse fra Den økonomiske og sosiale komité²,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske sentralbank³,

etter framgangsmåten fastsatt i traktatens artikkel 251⁴ og

ut fra følgende betraktninger:

1. Europaparlaments- og rådsdirektiv 97/5/EF av 27. januar 1997 om pengeoverføringer på tvers av landegrensene⁵ hadde som formål å bedre pengeoverføringstjenestene på tvers av landegrensene og særlig å gjøre dem mer effektive. Målet var å gjøre det mulig, særlig for forbrukerne og små og mellomstore bedrifter, å effektivisere pengeoverføringer på en hurtig, pålitelig og rimelig måte fra en del av Fellesskapet til en annen. Kostnadene ved slike pengeoverføringer og betalinger på tvers av landegrensene er vanligvis fremdeles svært høye sammenlignet med kostnadene ved innenlands betalinger. Det framgår av resultatene av en undersøkelse foretatt av Kommisjonen og offentliggjort 20. september 2001 at forbrukerne får utilstrekkelige eller ingen opplysninger om overføringskostnadene, og at de gjennomsnittlige kostnadene ved pengeoverføringer på tvers av landegrensene knapt er endret siden 1993, da en tilsvarende undersøkelse ble foretatt.

2. Kommisjonsmelding til Europaparlamentet og Rådet av 31. januar 2000 om massebetalinger i det indre marked, europaparlamentsresolusjon av 26. oktober 2000 om kommisjonsmeldingen og av 4. juli 2001 om hjelp til markedsdeltakere ved overgang til euro samt rapportene fra Den europeiske sentralbank av september 1999 og september 2000 om bedring av betalingstjenestene på tvers av landegrensene understreker det umiddelbare behov for merkbare forbedringer på dette området.

3. I henhold til kommisjonsmelding til Europaparlamentet, Rådet, Den økonomiske og sosiale komité, Regionkomiteen og Den europeiske sentralbank av 3. april 2001 om forberedelsene til innføringen av sedler og mynter i euro, har Kommisjonen til hensikt å benytte alle midler den har til rådighet og treffe alle nødvendige tiltak for å sikre at kostnadene ved transaksjoner på tvers av landegrensene tilnærmes kostnadene ved innenlands transaksjoner, og at ideen om eurosonen som et «innenlands betalingsområde» konkretiseres og klargjøres overfor borgerne.

4. Sammenlignet med målet som ble stadfestet ved innføringen av euro som oppgjørskvaluta, dvs. å oppnå et om ikke ensartet, så i det minste lignende gebyrsystem for euro, er det ikke oppnådd noen vesentlige resultater når det gjelder å minske kostnadene ved betalinger på tvers av landegrensene sammenlignet med kostnadene ved innenlands betalinger.

5. Betalinger på tvers av landegrensene øker i volum i takt med gjennomføringen av det indre marked. I dette området uten grenser er betalinger blitt enda lettere gjennom innføringen av euro.

6. Det faktum at avgiftsnivået for betalinger på tvers av landegrensene fremdeles er høyere enn for innenlands betalinger hemmer handelen på tvers av landegrensene, og hindrer dermed at det indre marked virker på en tilfredsstillende måte. Dette vil sannsynligvis også på-

¹ EFT C 270 E av 25.9.2001, s. 270.

² Uttalelse avgitt 10. desember 2001 (ennå ikke offentliggjort i EFT).

³ EFT C 308 av 1.11.2001, s. 17.

⁴ Europaparlamentsuttalelse av 15. november 2001 (ennå ikke offentliggjort i EFT), Rådets felles holdning av 7. desember 2001 (EFT C 363 av 19.12.2001, s. 1) og europaparlamentsbeslutning av 13. desember 2001.

⁵ EFT L 43 av 14.2.1997, s. 25.

Om samtykke til godkjenning av beslutning i EØS-komiteen nr. 154/2003 av 7. november 2003 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning om betalinger på tvers av landegrensene i euro (euroforordningen)

virke tilliten til euroen. For å lette det indre markedes virkemåte, må det derfor sørges for at avgiftene for betalinger på tvers av landegrensene i euro er de samme som for betalinger i euro innenfor en medlemsstat, noe som også vil styrke tilliten til euroen.

7. Prinsippet om avgiftslikhet bør gjelde for elektroniske betalingstransaksjoner på tvers av landegrensene i euro fra 1. juli 2002, idet det tas hensyn til tilpasningsperiodene og institusjonenes ekstra arbeidsmengde i forbindelse med overgangen til euro. For å gjøre det mulig å sette i verk den nødvendige infrastruktur og de nødvendige vilkår, bør det fastsettes en overgangsperiode for pengeoverføringer på tvers av landegrensene fram til 1. juli 2003.
8. Det anbefales ikke på det nåværende tidspunkt å anvende prinsippet om avgiftslikhet på papirsjekker, siden de er av en slik art at behandlingen av dem ikke er like effektiv som for andre betalingsmidler, særlig elektroniske betalinger. Prinsippet om åpenhet om avgifter bør imidlertid også gjelde for sjekker.
9. For at det skal være mulig for en kunde å vurdere kostnadene ved en betaling på tvers av landegrensene, må kunden få opplysninger om størrelsen på avgiften og eventuelle endringer av denne. Det samme gjelder i tilfeller der en annen valuta enn euro er involvert i betalinger på tvers av landegrensene i euro.
10. Denne forordning berører ikke institusjonenes mulighet til å tilby en totalavgift for forskjellige betalingstjenester, forutsatt at betalinger på tvers av landegrensene og innenlands betalinger ikke forskjellsbehandles.
11. Det er også nødvendig å gjøre det lettere for betalingsinstitusjonene å effektivere betalinger på tvers av landegrensene. Med henblikk på dette bør det oppmuntres til standardisering, særlig bruk av internasjonale bankkontonummer (IBAN)⁶ og bankidentifikasjonskoder (BIC)⁷, som er nødvendige ved automatisk behandling av pengeoverføringer på tvers av landegrensene. Det anses som avgjørende at disse kodene brukes i størst mulig utstrekning. Dessuten bør andre tiltak som medfører ytterligere kostnader oppheves, for å minske kostnadene som belastes kundene ved betalinger på tvers av landegrensene.
12. For å lette byrdene for institusjonene som effektiviserer betalinger på tvers av landegrensene, er det nødvendig gradvis å fjerne forplik-

telsen til systematisk nasjonal innberetning i forbindelse med betalingsbalansestatistikk.

13. For å sikre overholdelse av denne forordning bør medlemsstatene sørge for at det finnes egnede og effektive framgangsmåter for klage eller anke, med henblikk på å løse eventuelle tvister mellom oppdragsgiver og oppdragsgivers institusjon eller mellom mottaker og mottakers institusjon, idet eksisterende framgangsmåter benyttes der det er aktuelt.
14. Det er ønskelig at Kommisjonen innen 1. juli 2004 framlegger en rapport om anvendelsen av denne forordning.
15. Det bør fastsettes en framgangsmåte som gjør det mulig å anvende denne forordning på betalinger på tvers av landegrensene som effektiviseres i en annen medlemsstats valuta, når vedkommende medlemsstat har besluttet dette –

VEDTATT DENNE FORORDNING:

Artikkel 1

Formål og virkeområde

Denne forordning fastsetter regler for betalinger på tvers av landegrensene i euro for å sikre at avgiftene for slike betalinger er de samme som for betalinger i euro innenfor en medlemsstat.

Forordningen får anvendelse på betalinger på tvers av landegrensene i euro på inntil 50 000 euro som effektiviseres innenfor Fellesskapet.

Denne forordning får ikke anvendelse på betalinger på tvers av landegrensene som effektiviseres mellom institusjoner for egen regning.

Artikkel 2

Definisjoner

I denne forordning menes med

- a. «betalinger på tvers av landegrensene»,
 - i. «pengeoverføringer på tvers av landegrensene», dvs. transaksjoner som effektiviseres på initiativ av en oppdragsgiver via en institusjon eller dens filial i en medlemsstat for å stille et pengebeløp til disposisjon for en mottaker i en institusjon eller dens filial i en annen medlemsstat; oppdragsgiver og mottaker kan være samme person,
 - ii. «elektroniske betalingstransaksjoner på tvers av landegrensene», dvs.
 - overføringer av midler på tvers av landegrensene effektivisert ved hjelp av et elektronisk betalingsmiddel, bortsett fra

⁶ ISO-standard 13 613.

⁷ ISO-standard 9362.

Om samtykke til godkjenning av beslutning i EØS-komiteen nr. 154/2003 av 7. november 2003 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning om betalinger på tvers av landegrensene i euro (euroforordningen)

- overføringer som bestilles og foretas av institusjoner,
- kontantuttak på tvers av landegrensene ved hjelp av et elektronisk betalingsmiddel samt påfylling av (og uttak fra) et betalingsmiddel med elektroniske penger ved kontantautomater og bankautomater i lokalene til utstederen eller en institusjon som ved avtale er forpliktet til å godta betalingsmiddelet,
- iii. «sjekker på tvers av landegrensene», dvs. papirsjekker som definert i Genève-konvensjonen av 19. mars 1931 om vedtakelse av enhetlige lover for sjekker, som er belastet en institusjon beliggende i Fellesskapet og benyttet til betalinger på tvers av landegrensene innenfor Fellesskapet,
- b. «elektronisk betalingsmiddel», et fjernbetalingsmiddel og et betalingsmiddel med elektroniske penger som gjør det mulig for innehaveren å effektivere en eller flere elektroniske betalingstransaksjoner,
- c. «fjernbetalingsmiddel», et middel som gir innehaveren tilgang til midler på sin konto i en institusjon, og som kan benyttes til å effektivere en betaling til en betalingsmottaker. Dette krever vanligvis bruk av en personkode og/eller et lignende identitetsbevis. Fjernbetalingsmidler omfatter særlig betalingskort (kredittkort, debetkort, debetkort med betalingsutsettelse eller faktureringskort) samt kort for effektivisering av banktransaksjoner per telefon eller hjemme-fra. Denne definisjonen omfatter ikke pengeoverføringer på tvers av landegrensene,
- d. «betalingsmiddel med elektroniske penger», et betalingsmiddel som kan påfylles, enten det dreier seg om et forhåndsbetalt kort eller et dataminne, der verdienheter er lagret elektronisk,
- e. «institusjon», enhver fysisk eller juridisk person som gjennom sin næringsvirksomhet foretar betalinger på tvers av landegrensene,
- f. «avgifter», alle avgifter som en institusjon krever, og som er direkte forbundet med en betaling på tvers av landegrensene i euro.

Artikkel 3

Avgifter for elektroniske betalingstransaksjoner og pengeoverføringer på tvers av landegrensene

1. Fra 1. juli 2002 skal avgiftene som en institusjon krever for elektroniske betalingstransaksjoner på tvers av landegrensene i euro på inn-

til 12 500 euro, være de samme som avgiftene som institusjonen krever for tilsvarende betalinger i euro som effektiviseres innenfor medlemsstaten der institusjonen er beliggende.

2. Senest fra 1. juli 2003 skal avgiftene som en institusjon krever for pengeoverføringer på tvers av landegrensene i euro på inntil 12 500 euro, være de samme som avgiftene som institusjonen krever for tilsvarende pengeoverføringer i euro som effektiviseres innenfor medlemsstaten der institusjonen er beliggende.
3. Fra 1. januar 2006 skal beløpet 12 500 euro økes til 50 000 euro.

Artikkel 4

Innsyn i avgifter

1. Enhver institusjon skal på forhånd stille opplysninger om avgifter som kreves for betalinger på tvers av landegrensene og for betalinger som effektiviseres innenfor medlemsstaten der institusjonen er beliggende, til rådighet for sine kunder i en lettfattelig skriftlig form, eventuelt også i elektronisk form, i henhold til nasjonale regler.
Medlemsstatene kan fastsette at sjekkhefter skal være forsynt med en advarsel til forbrukerne om avgiftene for bruk av sjekker på tvers av landegrensene.
2. Enhver endring av avgifter skal meddeles som angitt i nr. 1, før endringen trer i kraft.
3. Dersom en institusjon krever avgifter ved valutaveksling til og fra euro, skal den gi sine kunder:
 - a. opplysninger på forhånd om alle vekslingsavgifter den vil kreve, og
 - b. separate opplysninger om de forskjellige vekslingsavgifter som er krevd.

Artikkel 5

Tiltak for å lette pengeoverføringer på tvers av landegrensene

1. En institusjon skal eventuelt, på anmodning fra den enkelte kunde, oversende kundens internasjonale bankkontonummer (IBAN) samt institusjonens bankidentifikasjonskode (BIC).
2. Kunden skal på anmodning fra institusjonen som effektiviserer pengeoverføringen, oversende institusjonen mottakerens IBAN samt BIC til mottakerens institusjon. Dersom kunden ikke oversender nevnte opplysninger, kan institusjonen beregne tilleggsavgifter for kunden. I så

Om samtykke til godkjenning av beslutning i EØS-komiteen nr. 154/2003 av 7. november 2003 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning om betalinger på tvers av landegrensene i euro (euroforordningen)

fall skal institusjonen stille opplysninger om tilleggsavgiftene til rådighet for kundene i henhold til artikkel 4.

3. Fra 1. juli 2003 skal institusjonene angi kundens IBAN og institusjonens BIC på kontoutskriftene til den enkelte kunde, eller som et vedlegg til dem.
4. Med hensyn til fakturering av varer og tjenester på tvers av landegrensene i Fellesskapet, skal en leverandør som godtar betaling via pengeoverføring oversende sine kunder sitt IBAN og sin institusjons BIC.

Artikkel 6

Medlemsstatenes forpliktelser

1. Medlemsstatene skal innen 1. juli 2002 oppheve enhver nasjonal innberetningsplikt i forbindelse med betalingsbalansestatistikk for betalinger på tvers av landegrensene på inntil 12 500 euro.
2. Medlemsstatene skal innen 1. juli 2002 oppheve enhver nasjonal bestemmelse om minstekrav til opplysninger som skal gis om mottakeren som hindrer at betalingen effektueres automatisk.

Artikkel 7

Overholdelse av denne forordning

Overholdelse av denne forordning skal sikres ved hjelp av sanksjoner som er virkningsfulle, står i forhold til overtredelsen og virker avskrekkende.

Artikkel 8

Revisjonsbestemmelse

Kommisjonen skal innen 1. juli 2004 framlegge for Europaparlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen av denne forordning, særlig om:

- utviklingen av infrastrukturen til systemer for betalinger på tvers av landegrensene,
- hensiktsmessigheten ved å bedre forbrukertjenestene ved en styrking av konkurransevilkårene med hensyn til yting av betalingstjenester på tvers av landegrensene,
- virkningen av anvendelsen av denne forordning for avgifter på betalinger som effektueres innenfor en medlemsstat,
- hensiktsmessigheten ved å øke beløpet fastsatt i artikkel 6 nr. 1 til 50 000 euro fra 1. januar 2006, samtidig som det tas hensyn til eventuelle konsekvenser for foretakene.

Rapporten skal eventuelt være vedlagt forslag til endringer.

Artikkel 9

Ikrafttredelse

Denne forordning trer i kraft den tredje dag etter at den er kunngjort i *De Europeiske Fellesskaps Tidende*.

Denne forordning får anvendelse også på betalinger på tvers av landegrensene som effektueres i en annen medlemsstats valuta når denne medlemsstaten underretter Kommisjonen om sin beslutning om å utvide anvendelsen av denne forordning til sin valuta. Kommisjonen skal offentliggjøre meldingen i EFT. Utvidelsen får anvendelse 14 dager etter nevnte offentliggjøring.

Denne forordning er bindende i alle deler og kommer direkte til anvendelse i alle medlemsstater.

Utferdiget i Brussel, 19. desember 2001.

*For Europa-
parlamentet*

N. FONTAINE
President

For Rådet

A. NEYTS-UYTTEBROECK
Formann

